

Arrest

nr. 106 859 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FRESCHINI, die loco advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2011 dient de heer A.F.A. een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent hem op 13 december 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 12 juli 2012 dienen de echtgenote van de heer A.F.A. en de drie minderjarige kinderen bij het Belgisch consulaat te Teheran, elk een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde hun echtgenoot respectievelijk vader in België te kunnen vervoegen.

Op 28 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum voor gezinshereniging. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering van deze beslissingen luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer A. f. A. I. sinds 02/03/2012 een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 3 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

Bovendien vermeldt het voorgelegde huurcontract dat de woonst betrokken mag worden door slechts 1 enkel persoon. Deze bestemming kan niet gewijzigd worden zonder schriftelijke toestemming van de eigenaar. In casu werd geen toestemming voorgelegd waaruit blijkt dat de eigenaar akkoord gaat met de komst van nog eens 4 extra personen op hetzelfde adres.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: A. H., Attaché.

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in - betreffende haar specifieke situatie - (immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden eigen aan de betrokkene zelf) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld.

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 - echtgeno(o)t(e)/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

• Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

• Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

• Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen ten aanzien van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, aangezien deze verzoekende partijen minderjarig zijn en bijgevolg onbekwaam tot het instellen van een annulatieprocedure. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende

onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu betreffen de bestreden beslissingen weigeringen tot afgifte van een visum gezinshereniging, ten aanzien van de tweede, derde en vierde verzoekende partijen en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De tweede verzoekende partij die 17 jaar is beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen, doch de derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 15 jaar en 7 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enig middel voert eerste verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, §1, 4°, eerste en tweede streep en artikel 10, §2, tweede, derde en vijfde alinea van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij in de synthesememorie het volgende uiteen:

“De verzoekers beschouwen dat de gekritiseerde beslissing niet wettelijk gemotiveerd is, door het feit dat ze de door het artikel 10 §2 alinea 5 van de Wet van 15 december 1980 de toepassing van de vrijstelling weigeren dat een vreemdeling die van de subsidiaire bescherming geniet ontslaan is te bewijzen dat hij over de nodige inkomsten beschikt en van een adequaat onderkomen om verenigd te worden met zijn echtgenote en zijn kinderen en dat ze dan ook de aanvraag voor een visum binnen het jaar van de herkenning van de status van subsidiaire bescherming indiende.

De tegenpartij pretendeert dat deze vrij stelling zich niet toepast in het geval dat de verzoekende partijen, wegens het feit dat de vader en echtgenote van de verzoekende partijen slechts, ten titel van het artikel 49/2 van de Wet van 15 december 1980, over een beperkt verblijf genieten en dat de familiale vereniging met de vreemdelingen die over een beperkt verblijf geniet geregeld wordt door het artikel 10bis van de Wet van 15 december 1980, dat geen vrijstelling kent, en niet het artikel 10 van deze Wet. Deze redenering kan niet gevolg worden, want de Wet is duidelijk, de Wet IS samenhangend en de disposities dat ze inhoudt hebben een nuttig effect.

Het artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 creëert duidelijk de vrij stellingen wat de familieleden van personen betreft die over een status van vluchteling of van subsidiaire bescherming beschikken.

Het artikel 49/2 van de Wet van 15 december 1980 laat de vreemdelingen die over de status beschikken van subsidiaire bescherming, slechts toe een machtiging te bekomen voor onbegrensd verblijf na gedurende vijf jaren over een status van verblijf genoten te hebben.

Het zou onsamenhangend zijn, vanwege de wetgever, een vrijstelling te voorzien voor de begunstigde van de subsidiaire bescherming die zich toepassen op de opeenhopende condities dat de aanvraag van visum ingediend zou worden binnen het jaar van de toekenning van de status en dat de aanvraag tot visum ingediend zou worden als de verblijfsmachtiging die er uit voortspruit onbegrensd is, ttz. vijf jaren erna.

De thesis volgens de welke de vrijstelling slechts toepasselijk is in geval van onbeperkt verblijf door de begunstigde van de status van subsidiaire bescherming bekomen of dat er geen vrijstelling bestaat als deze titel van verblijf beperkt is gezien het artikel 10bis van de Wet van 15 december 1980 dan van toepassing zou zijn - het vijfde alinea en het tweede paragraaf van het artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 van haar nuttig effect zou beroven.

De Wet is duidelijk, coherent en nuttig.

De verzoekers beschouwen dan ook dat de beslissing onwettig is en dat ze dan ook vernietigd moet worden.”

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij op het middel het volgende:

“In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- de artikelen 10, §1, 4°, eerste en tweede streep, 10 §2, tweede, derde en vijfde alinea van de Vreemdelingenwet;

Verzoekers achten 10, §1, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn in het kader van gezinshereniging met een vreemdeling die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 28.09.2012 geheel terecht heeft besloten dat het visum gezinshereniging aan verzoekers echtgenote en kinderen diende te worden geweigerd.

Immers kan enkel worden vastgesteld dat betrokkenen een aanvraag tot het bekomen van een visumgezinshereniging hadden ingediend, in functie van een familielid met een beperkt verblijfsrecht.

De te vervoegen persoon geniet sedert 13.12.2011 de subsidiaire bescherming en werd aldus gemachtigd tot een verblijf van 12 maanden.

Artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet laat dienaangaande geen ruimte voor interpretatie:

"§ 1. Als genierter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het rijk toegelaten : de vreemdeling aan wie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 toekent.

§2. De verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt, is geldig gedurende één jaar en hernieuwbaar."

Gelet op het feit dat ontegensprekelijk vaststaat dat verzoekers echtgenote en kinderen een visum gezinshereniging wensten te bekomen, in functie van een vreemdeling met een beperkt verblijfsrecht, is artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet aldus van toepassing:

"§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico 's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet."

Uit de stukken van het administratief dossier heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat de heer A. F. A. een equivalent levensminimum ontvangt van het OCMW. Gelet op het feit dat hij bijgevolg zelf reeds ten laste is van de Belgische Staat, kwam bijgevolg vast te staan dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden eveneens ten laste zouden vallen van de openbare overheden, zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers zouden verwijzen naar de vrijstelling van artikel 10, §2, 5e lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormelde bepaling betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die onbeperkt verblijf heeft in het Rijk en derhalve in casu geen toepassing kan vinden;

De verwerende partij verwijst nog naar de parlementaire voorbereiding, waarin uitdrukkelijk wordt overwogen dat men beslist heeft om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging, met name artikel 10bis, § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming.

"In het Belgisch recht is de voornoemde definitie van toepassing op de vreemdeling die op basis van artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het recht op gezinshereniging opent voor zijn gezinsleden.

In het kader van dit ontwerp werd echter gopteerd voor de ruime toepassing van de bepalingen van de richtlijn op de gezinsleden van de vreemdelingen die geen reden hebben om te verwachten dat een permanent verblijfsrecht in het Rijk aan hen zal worden toegekend.

Deze uitbreiding van het toepassingsgebied van de richtlijn wordt trouwens gekoppeld aan de exclusieve toepassing van artikel 10, eerste lid, 4° van de wet op de gezinsleden van de vreemdelingen

die voor een onbepaalde duur verblijven in het Rijk of er gevestigd zijn, aangezien de gezinshereniging van de gezinsleden van de vreemdelingen die voor een bepaalde duur verblijven in het Rijk (studenten, werknemers, ...) wordt behandeld in het kader van artikel 10bis van de wet (zie verder).

(...)

Formeel gezien is de richtlijn niet van toepassing op de familieleden van een persoon die een subsidiaire bescherming geniet (cf art. 3, § 2, c), van de richtlijn). Met het oog op artikel 23 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie, L304 van 30 september 2004), dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, heeft de Belgische regering echter beslist om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging, met name artikel 10bis, § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming, zolang het verblijf van de begunstigde van de subsidiaire bescherming van bepaalde duur is. Artikel 10 wordt toegepast zodra het om een verblijf van onbepaalde duur gaat. "

(Parl.St. Kamer, DOC. 51,2478/001, pg. 19 en pg. 20)

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden onder toepassing van de voormelde bepaling te vallen, gelet op het feit dat aan verzoeker in gevolge zijn subsidiaire bescherming slechts een verblijf van 12 maanden werd toegekend.

De verwerende partij benadrukt dat naar aanleiding van de visumaanvraag van verzoekers echtgenote en hun gemeenschappelijke kinderen enkel kon worden vastgesteld dat betrokkenen -gelet op het beperkte verblijfsrecht van verzoeker- niet konden worden vrijgesteld van de verplichting om aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekers verwijzen in het derde onderdeel van het enig middel naar de vrijstelling die in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt voorzien, indien een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend door een kind. Dienaangaande laat de verwerende partij evenwel gelden dat de voormelde bepaling enkel een vrijstelling voorziet, indien de gezinshereniging uitsluitend door het kind van de te vervoegen vreemdeling wordt ingediend.

"Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in §1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. "

In casu werd evenwel een aanvraag tot het bekomen van een visum ingediend door verzoekster en de minderjarige kinderen, zodat verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden dat de voormelde vrijstelling toepassing had moeten vinden.

De verwerende partij laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat de referentiepersoon een levensminimum ontvangt vanwege het OCMW, zodat de te vervoegen persoon zelf reeds ten laste is van de openbare overheden. Zulks kan niet dienstig worden betwist.

Derhalve kon door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enkel worden vastgesteld dat betrokkenen in geen geval over voldoende bestaansmiddelen zouden kunnen beschikken, om te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Verzoekers hun enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3 Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]"

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. [...]”

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt verder:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Verzoekende partijen betogen dat zij op grond van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet zijn vrijgesteld van de vereiste dat zij het bewijs dienen te leveren dat het gezinslid dat zij wensen te vervoegen, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Zij benadrukken in dit verband dat de aanvragen tot afgifte van het visum type D moeten worden ingediend binnen het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan het te vervoegen gezinslid.

In de nota met opmerkingen benadrukt verwerende partij in dit verband dat verzoekende partijen in België een persoon wensen te vervoegen die hier slechts een tijdelijk verblijf heeft en dat aldus artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet van toepassing is en de vrijstelling van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt omdat dit enkel betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die een onbeperkt verblijf heeft in het Rijk.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, luiden als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

*- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;
[...].”*

Centraal staat aldus de vraag of een vreemdeling die een tijdelijk in het Rijk toegelaten gezinslid wenst te vervoegen die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet die inhoudt dat hij is vrijgesteld van de voorwaarde dat hij dient aan te tonen dat het te vervoegen gezinslid beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Opgemerkt wordt dat de redenering van verwerende partij in de nota met opmerkingen niet verenigbaar is met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zoals verwerende partij terecht stelt, wordt overeenkomstig artikel 49/2 van de vreemdelingenwet aan de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na [...] de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet zijn, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbepaald verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt in casu elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat de voorwaarden tot gezinshereniging betreft, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 443/0001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl.St.* 2010-2011, nr. 443/015, p. 10-11 en p. 13) waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.” en “Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, [...]”* Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt in casu elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet is aangetoond. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 tot weigering van de afgifte van visa type D, genomen voor eerste en tweede verzoekende partij, worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring van de derde en vierde verzoekende partij wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN